

2. בהתאם לצו הירושה וקיום צוואה שצורף לכתב התביעה, התובע ז"ל היה היורש היחיד של המנוחה. משכך, אין מנוס מתיקון כתב התביעה כך שהתובע/תובעים יהיו יורשו/יורשיו החוקיים של התובע ז"ל.

בהעדר צו ירושה/צו קיום צוואה ביחס לעיזבוננו של התובע ז"ל, ובטרם יתוקן כתב התביעה ישנה מניעה משפטית לדון בתיק.

שאלת החבות

1. הנתבעת כופרת באירוע התאונה ו/או בנסיבות התרחשות התאונה כנטען בכתב התביעה. הנתבעת תטען כי האירוע אירע, אם בכלל, בנסיבות השונות מאלה הנטענות בכתב התביעה ו/או בנסיבות אשר אינן נופלות לגדר תאונת דרכים וללא קשר ל"שימוש" ברכב, ולכן דין התביעה כנגד הנתבעים להידחות.

2. העדר יכולת של התובעים להוכיח את עובדות כתב התביעה והנסיבות הנטענות – עם כל הצער שבדבר, התובעים מנועים מלנהל הליך זה ואין ביכולתם להוכיח התביעה. הן המנוחה והן בעלה הלכו לעולמם ומשכך לא יכולים להעיד ביחס לנסיבות הנטענות.

ההודעות שניתנו שמשטרה אינן יכולות להוות ראיה, שכן הן לא ערוכות כתצהיר ולנתבעת אין היכולת לממש את זכותה הטבועה לחקור נגדית - זכות בעלת חשיבות עליונה בתיק בו הנתבעים מכחישים את הנסיבות הנטענות באופן מובהק.

3. העד היחיד שיכול לשפוך אור ולהיחקר נגדית על אופן התרחשות נפילתה המצערת של המנוחה הוא נהג הרכב – הנתבע 1. האחרון מסר בהזדמנות הראשונה שניתנה לו (בחקירת המשטרה) כי המנוחה ז"ל נפלה **במרחק רב מהמונית וללא קשר לעליה ו/או תחילת השימוש ברכב**. הנתבע 1 מסר במשטרה כי התובע נפלה על המדרכה בקניון ולא בקרבת המונית.

יודגש כי הנפילה התרחשה בטרם נוצר מגע בין המנוחה לרכב ובטרם נפתחה הדלת.

מצ"ב הודעתו של הנתבע 1 במשטרה, **מסומנת "א"**.

ביהמ"ש העליון קבע בע"א 8744/18 **מדינת ישראל נ. פלוני** (פורסם בנבו) כי הכניסה לרכב (תחילת השימוש) **מתחילה רק כאשר מתקיים מגע פיסי בין הנכנס לכלי הרכב**.

לפיכך, ברור בנסיבות תיק זה כי לא מדובר בת"ד ומשלא החלה העלייה והשימוש ברכב.

להלן הסכמה שהוצגה בסעיף 27 לפס"ד :

4. גרסתנו של הנהג (הנתבע 1) נתמכת גם בתיעוד ראשוני מהזירה – דוח פינוי מד"א – בו נרשם מפי התובעת :

אנמזה

בת 79, ללא דוקומנטציה רפואית זמינה, לבריה נפלה היום בצהריים מחוץ למרכז המסחרי בדימונה ונחבלה ברגליים. בהגיענו - יושבת על כסא גלגלים, בהכרה מלאה, ללא סימני מצוקה נשימתית, דופק רדיאלי נמוש היטב. מתלוננת על כאב עז ברגל ימין. מציינת הטבה לאחר טיפול.

הצוות הרפואי שהגיע למקום כותב את הגרסה הספונטנית והאוטנטית ביותר מפי התובעת (והיחידה שקיימת), לפיה התובעת נפלה מחוץ למרכז המסחרי ואין מילה על מעורבות של רכב. **ודוק: הצוות הרפואי כותב "לדבריה נפלה...." קרי מדובר בדברים שמסרה התובעת בעצמה.**

אם בחיפוש אחר האמת עסקינן, אזי דוח רפואי זה הוא תיעוד חסר אינטרס ומהווה גרסה ראשונית שיש לתת לה משקל רב.

מצ"ב דוח פינוי מד"א, **מסומן "ב"**.

5. לעניין העדויות של המנוחה ובעלה המנוח במשטרה הנתבעת תטען כדלקמן :

ההודעות שניתנו שמשטרה אינן יכולות להוות ראיה, שכן הן לא ערוכות כתצהיר ולנתבעת אין היכולת לממש את זכותה הטבועה לחקור נגדית - זכות בעלת חשיבות עליונה בתיק בו הנתבעים מכחישים את הנסיבות הנטענות באופן מובהק.

**יתרה מכך, תמונה מאוד ויש לשאול: איך המנוחה נתנה גרסה
במשטרה בתאריך 20.5.14 בעוד שתאריך פטירתה לפי צו הירושה
שצורף הוא 15.9.13?**

**ברור כי במועד החתימה על ההודעה התובעת כבר לא הייתה בחיים, לצערנו, ולא יכולה
הייתה לחתום על ההודעה או לתת גרסה. לא ברור מי רשם את המילים כאילו מפיה, אך
ברור כי לפי כל כללי הראיות מדובר במסמך שאין לא לו ולא יכול להיות לו כל משקל.**

6. מכל מקום, יש לדחות את טענות התובעים בתחשיבם כאילו הגרסאות במשטרה הינן
גרסאות אותנטיות נטולות אינטרס וניתנו בטרם קבלת ייעוץ משפטי.

עצם העובדה כי ייפוי הכח שניתן לב"כ התובעים נחתם שנים לאחר פטירת המנוחה, אין
בה כדי ללמד דבר וחצי דבר על תכנון משפטי במועד מתן העדות.

מתיק המשטרה עולה כי העדויות ניתנו בתאריך 20.5.14, קרי למעלה משנה לאחר האירוע
הנטען ולאחר שהתובע נפטרה לצערנו. רישום של גרסה מפי התובעת לאחר פטירתה לא
מלמד על תכנון משפטי?

7. לסיכום: לתובעים חסם דיוני ומהותי ולא ניתן להמשיך בתביעה. מכל מקום, גרסתו של
הנהג היא האמינה ביותר והיחידה שנתמכת בראיות חיצוניות מזמן אמת (דוח מד"א). זאת
ועוד, זו הגרסה היחידה שקיימת.

לאור האמור, ניתן להורות על דחיית התביעה כבר עכשיו.

שאלת הנזק:

1. לאור העובדה כי התובעים אינם יכולים להוכיח את התביעה, ולאור העובדה כי לא מדובר
בת"ד, הרי שאין טעם להיכנס לשאלת הנזק. בנסיבות הנתבעת תטען בקצרה כי הטענה
לפיה המנוחה נפטרה בקשר סיבתי לפגיעתה הנטענת, הינה טענה מרחיקת לכת ומנותקת
ממצבה הרפואי של המנוחה ערב הנפילה ומגילה במועד.

2. **מתייעוד הרפואי המצורף לכתב התביעה וזה שנאסף עולה כי עובר לתאונה הנטענת סבלה המנוחה מתחלואים שונים אשר השפיעו על תפקודה ותוחלת חייה ובכללם אוסטאופורוזיס; הרניה היאטלית; יל"ד; קיפוסקוליוזיס; השמנת יתר; אנמיה ודכאון.**

מתיקים רפואיים עבי כרס שנאספו על ידי הנתבעת עולה, בין היתר, עבר רפואי המלמד על שלל תחלואים ונפילות קודמות, וזה באופן חלקי בלבד, וכדלקמן:

17.10.2004 – כאבים קשים בירכיים, קרסוליים, גב תחתון וכתף ימין. לאחרונה יש החמרה בכאב עם קושי בשינה. ידוע על מחלת פרקים דגנרטיבית ממושטת. **עברה ניתוח החלפת פרק ירך לפני 9 שנים.**

07.03.2002 – כאבי גב תחתון עם הקרנה לרגל צילומים מראים שבר קומפרסיה בחוליה D12

06.05.02 – מיפוי עצמות – הממצא בD11 יכול להתאים לשבר דחיסה בחוליה.

הממצא בD12 יכול להתאים לשינויים ניווניים והן לטראומתים. הממצאים בצלעות יכולים להתאים לשברים.

99 – סובלת מרעד ביד ימין

12.03.2002 – חולה סובלת מכאבי גב מספר שנים ללא סיפור של חבלה. בצילום – שינויים ניוונים גסים.

05.03.2002 – צילומי עמ"ש מותני וגבי – שינויים ספונדילוטיים בולטים ממושטים בעמ"ש גבי ומותני. חוליה D12 חשד לשבר קומפרסיה.

12.09.97 – בת 64 באופן פתאומי אובדן ראייה בעין שמאל עם ראיית נקודות שחורות

01.12.94 – סובלת מדלקת פרקים.

05.01.90 – לאחר כריתה חלקית של הרחם.

16.02.01 – התקבלה לשיקום לאחר שבר בירך שמאל. **ברקע HEPATITIS B, HTN**

10.03.95 – התקבלה לשם טיפול ניתוחי בשבר בקרסול ימין. נפלה ונחבלה לפני שבועיים.

09.03.94 – נמצא גוש פוליפואידי לא ניתן לשלול ממאירות. – כריתת פוליפ.

26.08.90 – נפלה על צד שמאל, כאבים בגב תחתון, הגבלה בתנועות עמ"ש מותני. בצילום – אין שבר, שינויים ניוונים.

20.11.97 – מתלוננת על דפיקות לב

14.09.97 – כאבים בחזה

30.07.92 – בקע סרעפתי

18.01.99 – כאבי ראש, סובלת מיתר לחץ דם.

- 05.02.2001 – שבר של צוואר ירך
- 04.03.2001 – **ניסתה לקום נפלה ונחבלה** בראש בירך מימין. **חשד לשבר של צוואר ירך מימין.**
- 03.06.2001 – לאחר ניתוח שבר צוואר ירך מימין.
- 29.07.2001 – ירך שמאל - כאבים במישוש ובתנועות .
- 19.08.2001 – כאבים בירך שמאל ושוק שמאל. רגישות ניכרת.
- 29.10.2001 – הפרעה בתפקודי כבד.
- 28.02.2002 – כאבי גב תחתון עם הקרנה לרגל צילומים **שבר בחוליה 12D**
- 30.06.2002 – כאבי בצוואר והרגשת חנק.
- 04.07.2002 – **סובלת ממחלת פרקים קשה.** נוסעת לרומניה לטיפול לפי בקשת מרפאה ראומטולוגית
- 02.12.2002 – **כאבי ראש עזים סחרחורת קשה. בריחת שתן , מזה יום החמרה ניכרת בכאבי ראש.**
- 13.01.2003 – **רופא מאשר כי המנוחה ובעלה סובלים ממחלות קשות המרתקות אותם למיטה ללא יכולת לבצע פעולות יומיומיות פשוטות. לאחרונה החלה החמרה ניכרת במצב עד כדי ריתוק מוחלט בשל דלקת פרקים קשה של המנוחה ודלקת ורידים קשה של הבעל.**
- 27.04.2003 – **נפלה ונחבלה בפרק ירך ימין חשש לשבר של ראש הצוואר**
- 08.05.2003 – לאחר שבר צוואר ירך ימין ולאחר ניתוח זקוקה להחלמה דחופה אין יכולת ריפוי בבית מומלץ על החלמה **במשען רעננה**
- 19.05.2003 – לאחר שבר עם ניתוח אינה מסוגלת לתפקד בית יש צורך בשינויים מיבניים בעיקר אמבטיה.
- 31.05.2004 – טשטוש ראייה ניכר מאתמול בצורה של מסך שחור וערפל כבד בעין . מסתבר שיש חסימת כלי דם ואין צורך בטיפול. אולי קרע ברשתית.?
- 11.10.04 – כאבים עזבים בברכיים, בעמ"ש צווארי כתפיים וגב תחתון. ישנה בעיה כבדית.
- 02.01.2005 – כאבים בבטן עליונה ידוע על כבד שומני עם **הפרעה בתפקודי כבד.**
- 25.01.2005 – באולטרסאונד יש ריבוי **אבני כיס מרה** מופנית לטיפול כירורגי.
- 09.08.2005 – **לפני 3 שבועות חבלת ראש באמבטיה לדבריה מאז יש כאבי ראש מלווים באובדן שיווי משקל.**
- 12.12.2006 – **זקוקה להתנייד עם כסא גלגלים בשל מוגבלות פרקית קשה ביותר.**

14.01.2008 - סיפור של נפילה על הרצפה לדבריה מאז כאבים עזים בגב תחתון בעיקר עצם הזנב.

25.06.2008 – בעיות בהטלת שתן. קשיי הליכה לאחר 3 ניתוחים אורתופדיים עם כאבים בשני פרקי הירך.

02.09.2008 – בצילום אגן – אוסטאופניה קיצונית. היצרות מפרקי הברך כולל שחיקת סחוס בפיקה.

06.07.10 - חולה מרותקת לבית לאחר אשפוז במחלקה גריאטרית בשל נפילות חוזרות. מוגבלת בתפקוד היומיומי. חולה מורכבת עם RA לאחר מספר שברים בנוסף סובלת מHYN והפטיטיס C עם עודף משקל. כאבים במפרקים גם הופיעה בריחת שתן ואי שליטה של דפקציות. החולה סיעודית זקוקה למטפלת רוב שעות היום.

21.11.11 - חולה מרותקת לבית בזמן האחרון פחות מתהלכת. זקוקה לפיזיותרפיה.

22.07.12 – מרותקת לבית סובלת מדיכאון. זקוקה לעזרה באופן קבוע.

3. בנסיבות אלו קשה להבין איך מבקשים התובעים לקשור בין מותה של המנוחה לפגיעתה באירוע נטען, בדיוק כפי שקשה להבין איך מבקשים התובעים להסתמך על הודעה במשטרה שניתנה מפי המנוחה כ- 8 חודשים לאחר מותה המצער.

4. הנתבעים סבורים כי לא ניתן להציע סכום כל שהוא לפשרה לנוכח האמור לעיל, ודין התביעה להידחות.

בני זק, עו"ד
ב"כ הנתבעים